

1.

Mert vándorol Amerikába?²

Rötkői elbeszélés a jelen körből.

I.

Sok munkás nem sürgött vasut-állomás
Utaknál holmiját vázgyott a Rossikon.
Végre felszálta Kéki Kijelölt Kapiba,
Indulandó voltál talán messze utra.
En is e vonattal volham utaróban,
A hová ölt szállhat, én is oda szálltam.

Vigam voltak, pénzrel nem voltak hiányba;
Beszélte, hogy mennék el Amerikába.
Jobb harót keresek, mert itt már megélni
Nem lehet, kell mindent adva fizetni.
Egy volt köztük, aki velük nem mulatott,
Büjjának kell lenni igen büsnak hitsett.

Gyanús és vele beszébe eztem.

Elmondta: a kemés ömölés lesz miylen,²
És mert Amerikába sokan vándorolnak,
Leszen majd a bére nagyobb a munkánál,
Ertán utaróisát vette beszébe fel,
És bánatának okát oként beszéte el:

II.

Tessék tudni kofa! Somogyban egy részem,
Hol bor, bura, sörre bőven megterem;
Terjedelmes fő a halat szolgálhatja;
Hol a könnéntelen beér- erdő fűje,
A szegény embernek munkát, jövőképét,
Ald tükélt, hozzá gondtalan életet.

¹⁾ Egy prólójai Somogyban a kő- síkai kőmép az utat.

Hol a falu alatt halás folyó folyik;
 Hol Isten - féltve nem veszett el máig;
 Ott volt az én három, onnan jöttem én el;
 Ott voltam én boldog, felejtve az ott kell.
 Vigaszt, s nem jobb házat indultam keremni;
 Isten látja bellem! - búmat felejttem.

A mily boldog voltam, oly bánatba estem;
 Mert elvesztettem, mit legjobban szerettem.
 Feleségem volt az, a kit elvesztettem,
 Párját nem találtam világon sehol sem.
 Jó, kakaros, munkás, olyan Keményesütlő,
 A milyent csak nekem adott a Teremtő.

Még a néhéz hiátót hiátam kint a vízen,
 Férőstötter fejsze az erdőben kistem;
 Addig az én Jánosom házat rendbe hozta;
 Csirkét, libát, tyúkot, mint illik elhátta.
 Ártaim kúrhelyhez állt, s a legjobbat fürte,
 Mit csak gondolhatott, kedvemet kereste.

De boldog is voltam Istennem! Ha hára
 Ismertem hevitett ölelése, csókjá.
 "Hol is merre járta ^{kedv} ^{2a} nem maradt el soha;
 "Nem-e járta ^{kedv} ^{2a} napi munkábe?"
 Kérdés-kötése oly jól esett nekem,
 Sajnálkozott rajtam, ha vesztet hiáttem.

Ez az, mit vesztettem, mit már nem talállok;
 Nincs nyugalmam sehol, békéim forduló.
 Bűbánságon élök szörvön kálán inkább,
 Azt hiszem: elmarad, nem jön velem tovább.
 Elmúdom mindvégig, ha az uszi vársza;
 Miként történt a baj, mint Isten csodája!

III.

Mint a fejszem alatt kezdett járados az
 életet az éhes féreg pusztította:
 Míg vontatta még kis hárszék nyugodalmát
 A gyorsaság s közénk veszedelmét plántálta.
 Boldogságunk fejét féreg emésztette,
 Addig emésztette, míg le nem döntötte.

Boldog napok múltak, helyüket váltotta
 Boldogtalanságnak minden változata.
 Munkásnak Pannámát nem mozdítottam többé;
 Fogy jó és keves, illetve vá kévisbbé.
 Kenyere sem hozott díszeteket annak,
 Minden art mutatta, az időt változtak.

Ha virról, erőről írástam megtedem,
 Hárat nem találtam, mint máskor szép rendben.
 Tyúk, liba és csirke hangosan panaszkodt,
 Hogy a mai napon elhátva még nem volt.
 Most már nem kavargott füst az eresz alatt,¹⁾
 Hideg kúrhely huzta hidegen a talat.

Öleléssel, csókkal nem fogadtott többé;
 Gló és merre jöttem: most már nem kérdésé.
 Szerettem öt nagyon, rosra nem gondoltam;
 Változása okát kerestem magamban.
 Mint az előtt tettem, kedves kedtem többet,
 Nehi vigjándékot háskám²⁾ mindig rejtett.

Az én kedves Pannám csak nem lett a régi,
 Art hittem: jó lehet a bánat emészté.
 Gyógyítani vágytam, orvos után nérttem;
 Zelki atyjám³⁾ volt, ki kitanított engem.
 Orvossággal kepelem jó tanácsot tölé;
 Monp. - ha megfogadom, jó sors lesz belöle.

1) Kémsény nélküli könyve.
 2) A somogyi munkás nép, amint kitépi a hárból, egy tavisznyát kharzt
 a nyarába, még ha penmii sinis is benne; ez cifrazott körből van, husonk
 az úri vadász- és káthoz, ezért art háskámok névén.
 3) Somogyiak sókó-latta vidékein így nevezik és szölitjök a plebánost.

IV.

Tessék tudni Urfi! a nép ott babonás,
 Elhisz az mindent, mit megfitt a szent vallás.
 Ezen az időtől bizonyosnak mondhatt:
 A rengeteg erdőn egy zarándok barát
 Nap fölkelte előtt, sejholt vasárnapján,
 Hosszú járulónak segit lelki baján.

Sokszor tudakolta Kedves Gannám, hogy hol,
 Melyik úton, merre juthat a barátból?
 Kitértem előre, nem feleltem semmit,
 A bajunkon, - véltem - mindegy sem segít.
 Most azonban mondtam: „mehetsz az erdőre,
 Mehetsz a barátból; mit mond bírád benne”

„Legelőre kell menned, hőszen az erdőbe,
 Napkeleti úton mindaddig előre,
 Míg a Kereszt-utat nem érve el; ottan
 Fordulsz majd nyugatra s eren mégysz nyugotban,
 Míg a kőris fáknak nem érve sűrűjét,
 Ebben leled meg majd utadnak a végét.”

„Ott, a hol legsűrűbb, ott látszandó egy tölgyet,
 Magas, terebélyes, - utad ahhoz vezet;
 Ennek törzse íves, a zarándok ottan
 Fogad el mindenkét, téged is birtosan.
 Közelbe ha értél, térdre hullsz és szemed,
 Lelki vigaszt ha vársz, - ott fel nem emeled.”

Kedves feleségem türelmetlen várta
 A napot, mely neki örömet meghozna.
 A Kálás próbása még sőt elhangzott,
 Az én feleségem utra készen állott.
 Mefozte vitt az útja, elbucurtham tőle,
 Az Isten áldását járására kérvé.

Indulása után öfeszedő költő,
 én is ama tölygőz siettem sebtiben.
 Nyugoti egyenes utat választottam,
 Jaj feleségemet megelőlem ottan.
 Felvettem a körmösöt, kertyűt, borsong papkát,
 Mit a lelki szja használni adott át.

Az odaba illem, kertyűs kerem onnan
 Aldásra kinyújtva, feleségem vártam.
 Jött az térdem állva, szemem lesütve,
 Sokféle bűnnek bocsánatát kérvé.
 "Bűnaitnak nyered bocsánatát" mondék,
 "De kell, hogy a bűnös számlájon egyenként"

"Mondjad bűnös lélek: Mit hol bántottál meg;
 Isten parancsait meg miképen szegted?
 Elvitted a másét, vagy valakit csaltál?
 Ha van urad, talán erre nem gondoltál?
 Bizalommal lehetsz, jó utra térítlek;
 Ha titkot nem tartasz, megkönnyebbül leszel."

Szólék dögyő hangon. Tannám tört lélekkel
 Bensejének titkát imígy árulá el:
 "Nem bántottam senkit, el nem vittem másét;
 Másit vagyokban csalni, nem ismerem szert.
 De egy némely puskját Isten parancsánál.
 Megszegtem, azt vallom, itt bűneim vannak."

"Becsültem uramat, utóbb felejtettem;
 Keremet másnak a kőlincsére tettem.
 Uramat és háziát kellőn nem gondoltam;
 Terhemre volt minden, hacsak rá gondoltam.
 Ez nyomonja lettemet, szabadulni ettől
 Vagyom, mert a lelki furdalás majd megöl."

" Bizony - bizony nagy bünt követtel el Gyányom,
 De Isten segíthet kegyével a bajon.
 Szükséges aronban, hogy megmondjad ki volt:
 Kiért urad hagyta, ki volt az útközött?
 Meg kell mondanod azt is: Kéthő közől egyik
 Ki az, kihez hajolsz és veszen el meljebb? "

" Ó Redves szent atyám! szótani szögyentek.
 De ha így kellemben könnyebbülést nyerek,
 Szivulva vallom: " a falu Kisbírája "
 Kitől kellem jövő boldogságát várja.
 Sajnálom uramat, de hibái vannak;
 Értet engem ne is tartson afszonyának. "

Sok hiba ez Gyányom, ez sok vesekést hoz,
 Intlek körülj menten visszra az urához;
 Ott a boldogságot, onnan el nem térhetsz,
 Kisbíróval boldog semmikép sem lehetsz.
 De hogy gyötrelmindtől megszabadulva légy,
 Mondok egy tanácsot, próbáld a szerint tégy. "

" Sütnőt, főznöd kell majd, napról-napra jobban
 A liba és csirke minél inkább fogyjon.
 Pecsenge is kalács részen legyen mindig,
 A bor is pálinka soh' se hiányozzék.
 Így ha tartod urad, szemvilágát veszed
 Sinteiken délután, ha négy órát üti. "

" Hőszönöm alássan! " mond a feleségem,
 " Megtartom szent atyám mindert egész hiven. "
 S örömeben Kertyüs kezem hozzá daptá,
 Szorongatta s öfse - visszacsókolgatta.
 Aztán megáldottam, s utnak bocsátottam.
 De magam is hara felé ijedtöttem.

Mire feleségem az erdőből megjött,
 Akkor én már otthon jártam a kert mögött,
 "Nos hát feleségem, szerecsésen jártál?
 Istent hozott téged; voltál a barátjánál?
 Mit mondtál el neki, mit mondott az neked?
 Tudom, hogy sokáig beszélgetett veled!"

"Nem mondott az semmit, jobb bír el sem menni,
 Oly haszontalanról hozszi utra kelni.
 It mi lelki szjántk is mondhatott aingit,
 Legit így, mint másikk imádkozni tanit.
 De azt mégis mondta: becsüld meg az urat,
 Azért kelmet mai naptól itthon maradj!"

"Megbesszülöm kelmet, mint penki csprongu;
 Szerecsém majd tejben, vajban. Ha illhatja:
 Elhozja a vizet, nem meg az erdőre;
 It maradj mellettem, megmondom előre.
 Csak, iszik mindent, amit én majd adok,
 Hogy ne mondja senki: feleség rossz vagyok."

Így mondta el Iannám, mit tanult barátától;
 Az én szivem meg majd hasadt bánatától.
 Nem állhattam utjait, minden erők így sít-vitt,
 Vérszűcs, öblös éte a baromfit.
 Pecsenye és kalács, jó bor és pölinska
 Lett az esküvőszem, mint a barát mondta.

Nem dolgozni semmit, pecsenyével éni,
 His király sorsával fel bolond cseréti.
 Más így gondolhatta, de nekem ez még,
 Nem tartottam én ezt kúton szerecsésnek.
 Tudtam azt, hogy pinte a his királyszágnak
 Végét veti majd a doll lakmározásnak.

1) Somogyban a paraszt feleség az urat Keed, Kelmet, - Hullja-nak,
 a férj a feleséget Se-nak szólítja.

Megjött a péntek is, Délután két óra,
 Felésem jött-ment, a nagy órák vára.
 En meg ettem, ittam, így a mint azt főlem
 Nagy óráig várta kedves felésem.
 Végre a promszérből jött lelkeskedés,
 Ezen nagyot ütött, mint a hátra koppan.

"Jaj Istenem jaj, jaj! Milyen csodat tettél!?"
 Kiálték, mint kellett - "hogy lett így pötléte!
 Délután nagy óra, s már is így setétség,
 Zanna, kellem Zanna, sejtésig, sejtésig!
 A világ veszőben, vagy halán nem látok!
 Zannam, kellem Zannám! gyujtsatok világot!"

"Az Isteniét kellem, egyetlen jó uram!
 Mi baja kelmednek? Tudni ez a vágyam.
 Hisz setétség itt nincs, a nagy világot meg,
 Világot ha gyujtok, világosan nem ég!
 Talán a szeméncék lett valami baja?
 A veszedelmétől Isten oltalmazza!"

"Nem látok, nem látok, veres az udvarba,
 Ott majd látni fogok, hiszen szemem nyitva!
 De udvar sem adott szememnek világot.
 Így érte el Zannám azt, a mire vágyott.
 Bunkóka kellett lennem, hogy nyomra jöhessek,
 Bünyösre érdemlett büntést mérhessek.

Tették jól próbára, nem hitték vakaságom,
 Míg bizonyossá lett világtalanságom.
 Elvő, hogy elvesztém a jó életemet,²⁾
 Fújót, libát senki rám nem vesztegetett.
 Ha füstölt a konyha, nem engem illetett,
 Kijelölték mellem a putban³⁾ a helyet.

1.) Világnak hívja a köznép a világitó szót.
 2.) Jó élet annyit, mint mindenben bővelkedve jól élni.
 3.) Put-nak hívják Dunán-túl a kocszobában a székbe murgótt
 levő sarkot, am elyben por, vagy szalmával befont nyoszola van
 elhelyezve azokat ültő s fekvő helyeik, a kik a szobában legalsóbb rang

Kisbíró ha megjött, kezében irással,
 Jötte jötte okát a Hornoly hivatal.
 Illyenkor utána elment feleségem,
 Nem volt arra gondja, hírvél bíromi leszen.
 Más könyvján fölött, fehéritett¹⁾ másnak.
 Ha hívőim, felelte: sok gondjai vannak.

Igazságot vannak keresni nem lehet,
 Vannak voltam pedig hogy, valaki számba ítelt.
 Történt egykor: ettem - a feleség este
 Kiadta jó korán s lefeküdni készte.
 Megtettem a kedvet, elaludtam sutban,
 Fordultam is hozzá, hogy legyen nyugodtan.

Későn lehetett már, az utóan csendesség,
 Minden erre mutat, minden leunyogóval.
 Csak az én háramnál egyszer sürgött-forgott;
 Nem találta nyugtat, valakit várhatott.
 Ember léptelése, sőt nyitkozgása
 Jette bizonyossá, hogy nem volt hiába.

Világot nem szűjtött, nehogy baltar s promszét
 Ablakon kithajló: mivel foglalkozik.
 A hold teljében volt, világitott szépen,
 Nézett hűzülésbe²⁾, nem hagyta sötétlen.
 Ott vehettem jól ki, hogy a Kisbíró jött,
 Ez foglalta most el helyettem asatalföt.

Sziget, bizony sokat, tették a hü vallást,
 Sokszor ismételték: „nem hagyjuk el egymást”
 A víz melottságnak időmias lett vége.
 Az aszthal mixer ekor siltott megterítve.
 Mit vallásomért adott nekem Janna,
 Azt kedveséért most Kisbíró kapta.

1.) Fehérit Somogyban a köznépről annyit, mint mos.

2.) Hűzülés - nek nevesi Somogyban a köznépről a lakó szót.

Nig lakkoma, jó bor várta a vendéget.
 Megkereste a Fannám, hurta mit kérésített.
 Elő volt a gombóc, lefőzős nagysággal,
 Főzős is lehetett, készült sok főzéssel.
 Elárulta ezt a kisbőr övése,
 Majd minden nyelésnél öblös mellét verte.

Fajjalom és borsú viaszkodott bennem;
 Látanom kellett, hallanom: mi forralja vérem.
 Asztalomnál rabló helyemet foglalta,
 Ki hári békémet ilyen elrabolta.
 Látanom kell: enyimből bőségen fulladtam,
 Szologságom során még időmást iszok.

Nem túrketem tovább, tennem kell a dolgomit,
 Szinüsel ha végrek, Isten meg nem fenjít.
 Drága feleségem távorott konyhába,
 A másodikkálba, hogy presencejét hozza.
 Kisbőr a gombóc utóját nyelvette,
 És ez jobban akadt, mint azt előbb tette.

Fuldoklott erősen, nyögését is hallám,
 Suttból kiugrottam, ragadtam a torokán.
 Szabadulni akart, viaszkodott velem,
 De a borsúvágytól erősebbé lettem.
 A gombócot fel se, le se eresztettem,
 A míg a kisbőrt meg nem bünhesztettem.

Elkerült a földön egész élettelen;
 En meg visszra suttba felküdtem hirtelen.
 Szinletem mély álmot, mint előbb horkoltam,
 Történendőt vártam, várhattam nyugodtan.
 Tállal a kezében jött a feleségem,
 Vágta le a földre, nyomban ijedtében.

Költözette bűnben hársát élesztette;
 De vígsza ez nem volt korhato' életre.
 Aztalt Takarítani, volt az első gondja,
 Hogy ne lássa senki, mi a lelket nyomja.
 "Nóram, kedves nóram!" Költözött engem,-
 "Nagy veszedelem van, ébredjen, ébredjen!"

"Mi az kedves Nóráim, mi a veszedelem?"
 Ébredtem fölnevetem, törölgetve szemem;-
 "A ház nem ég, sem dől, árvíz sem fenyeget,
 Mi az, mi álmodból riasztott tégedet?"
 "Ember van itt halva, nézze csak kezgelmet,
 Azt sem mondta Isten, hogy maradjon veld."

"Belopörögt, birton tolvaj akart lenni,
 Isten a gonoszra, gonoszban bünteti.
 Itt munkája körben" - mond a szony remegve -
 "Bűn büntetésül guta megütötte."
 "Ej-ej!" szólék - "hát ki lehet, kinek kinyájk?
 "Emeljék a földről, nérd meg ábrándját!"

"Egyek úra! Mi ez?! Hisz ez a kis bíró,
 Mi járatban lehet, csak nem olvajáró!"
 "Mindégy már most bármí járatban lehetett,
 Innen el kell tenni, nehogy éjzen minket
 A gyámú is mondják, hogy a mi házuknál,
 Gyilkos kezük által erte' a halál."

VII.

Lelkemet nem nyomta e tettem nem épen,
 Tudom, hogy megbocsát erte' a jó Isten.
 Karagja nem engem, kis bíróit illette,
 Mikor a hold fényét felhővel most fette.
 Adarta sötétben lelke Rujtorogjon,
 Más világ utjára hamar ne találjon.

Villámolt arutan, lörgött rémítően,
 Szévihar is börtölt, ahárvaak versenyben.
 Vallott mindet Isten szörnyü haragjára,
 A Kis bíró lelket most verte pokolra.
 Verünk meg segített Isten e viharval,
 Könnyebben elbánni a holt Kis bíróval.

Fogtam a solvajt fel hátamra kezénel,
 Hogy a lába lögyött bokámon a földnél.
 Terítet az aprony egy sábit fölébe,
 Így indultunk utnak a korom sötétbe.
 Feleségem élő-ment s engem vezetett,
 En lassan utána csipeltem a testet.

Eljuttattunk végre Koresma pitavarábe,
 S keresztet vtt szegyet Kis bíró szániára
 A fogas erős volt, tartani ily terhet,
 Szükség csak végelig volt, hogy odjon helyet.
 Hosszu nyakkerendőt nyakára hurkoltam,
 Aztán a Kis bíró szegre akasztottam.

Szabadultunk aként a nagy aggságunktól.
 En nyugodtan vállam lelketlen solvajtól;
 De a feleségem majd hogy nem zokogott,
 Vezetve engemet élőtem kánfogott.
 Jól bevégrett munka után hura törtünk,
 Minden csendes volt már, elcsendesültünk.

VIII

Másnap a nagy harang sugása hirdette,
 Hogy halott van, pedig a falu eleje.
 Kis bíró illette a harang sugása,
 Kutba ölte magát, az felszök ma halva.
 " Mi jutott eszébe, mi érthette szegényt,
 Hogy ily fiatalon halálba ment önként? "

Feláldozott mindent, mint azt falun szokták.
 Ajtót nyitott neki, kit szeretett szomszár.
 Arról is suttogtak: így ölték a Rutba,
 Akart más szörűen gyűteni a zsákba.
 Igaz csak így volt, mint a falu barokója
 A falu népének igazságot elmondta.

"Szegény ifjú!" Kérdé a barokó, a tudós,
 "Végre dolgot s jart hol nem volt hivatalos.
 Ott hol éreztették be az újton könnyen,
 Kedvet nem találtak, ott nem maradt biz' nem.
 A hol kopogtatni kellett oda vőgyött,
 Jaj! de itt meg vultott szégyennel kudarcot."

"Nem viselhette el kudarcot a lelke,
 Keresma pitvarában magát felkötötte.
 Néhán a Keresmáros, hogy megszabaduljon
 A kasztott embertől, hűverola hajnalon
 Utára a Rutba s ott a Kóván belül
 Helyezte, hogy nem volt látható kívülről."

"A mint a vízmerő, Rutba a sudarát
 Kezgel megmozdítá, veszte egyensúlyát
 A Kisbíró s bukkott fejre le a Rutba.
 Vízmerő ijedhen a nagy lármát csapta,
 Emberek csödülték a lármára ide.
 "Menteni" visilkák, "Menteni izibe."

A Kisbíró testét ki is kurtál épen;
 Jaj de lelket már nem találhat testében.
 Egy folyó szegényre, hogy a Rutba ugrott,
 Áronban mint láttuk, mindez igaz nem volt."
 Tudós barokó eskint fejté meg a vértelyt.
 Elföldelték aztán a Kisbíró testét.

Az én feleségem vigasztalhatlan lett,
A kemetés után állandón kesergett.
Hiába volt minden, nem került a házhoz,
Nem lehetett vissza-teríteni urához.
Eljött így az idő, hogy a tettetésnek
Valahára módjien immár véget vessek.

"Tudod feleségem!" szólék hozzá nyíltan,
"Vakságom miatt az életet meguntam.
Dolgozni nem tudok, terhes vagyok neked,
Az ilyen embernek jobb ha nincs melletted.
Tudom, hogy neked fáj, mit mondani fogok,
De a sors így hozta, jobbat nem mondhatok."

"Elemsztem magam, te is szabaddá lesz,
Fettednek bírója nem lesz, szabadon térsz.
Én meg mesztülök a sok ajtúl-bojtotól,
Mi eddig származott setét vakságomtól.
Életed virág lesz, még boldogság vir rőt,
Engem boldogsággal el a másvilág lát."

"De elhatározni, hogy miként: nem tudom,
Vessek életemnek véget egész bízton.
Elmennék a vízre, hogy bele ugorjam,
De ahogy is kéne, hogy el ne hibázzam,
Látni jól a partot, folyását a vírnél,
Nehogy tettem legyen oka szenvedésnek."

"Látnom azt jó pram!" mond a feleségem.
Könnyezve: "Izara van" mint mondja: legyen"
"Elveketem én a partjára a vírnél,
Vt vetheti véget majdan életimnek."
Úgy történt, mint monda, verekett folyóhoz,
Meredek partjára, sebes folyásához.

Arccsal a víz felé itten felállított.
 "Mogorhásik Kelméd" szövege s odébb állott.
 Nyriást próbáltam, de mint ha nem mennék
 Úgy tettem s fordulva vissza, hozzá szólék:
 "Kedves feleségem! nincsen bátorságom,
 Látod, hogy így nem megy, nem érem el célom!"

"Allás fel még egyszer, jól a part szélére,
 Te pedig hátul menj kölem jó mejszire;
 Onnan szelődj nekem és egész erővel
 Lődj a hátsámmal, így te végezd, mit kell,
 Akkorát lökj rajtam, addig meg se álljak,
 Míg fölöttem ösre hullámok nem csapnak."

Az én feleségem ettől sem iktózott;
 Jó mejsze hátulról, kölem elávarott,
 De előb engemet elhelyezett szépen,
 Arkán mondás szerint rohant a kedvesem.
 Mielőtt aromban meglökhették volna,
 Elbuktam előtte s bűnhődött ö magya.

Nem tudott megállni, oly erővel rohant,
 Rajtam átbukott és le a mélybe zuhant.
 "Segítség!" kiáltott, "jó férjem segítség!!"
 Hullámmal kúrdve, víz felett vergődék.
 Sírova nékem, de nem segíthetem rajta.
 Míg egy hullám végkép őt elnémította.

X.

ERKént voltam boldog, mint senki más nem volt;
 ERKént vesztettem a tiszta boldogságot.
 Feleségem volt a boldogságom fája:
 Ez elesett kölem, az meg esett rája.
 Ez az Urfi! mit nem felejt hetek s ami
 Amerikába kért engem vándorolni.

vége.

Magyar Tudományos
AKADEMIA
Főtitkári hivatal.

Évk. 1889 szept. 27.

b.)

VII.

Pályázati munka
a Nódasdy-féle jutalomra

Jelige:

Csaknem minden
bolondság eren a világon.
Mikis St.